

[Ole Bjørn Kraft.]

den kendsgerning, at da man kom til magten, skiftede man retning, så undlod man at træffe de foranstaltninger, som kunne have hindret en inflation, ja, man fremmede den gennem den boligpolitik, man førte, gennem finansministerens opgivelse af at udstede statsobligationer. Dér blev grunden lagt til den udvikling, som er blevet forstærket ved, hvad der senere er sket omkring os.

Det er heller ikke rigtigt — jeg bliver nødt til at sige det, når statsministeren taler på den måde, han gør — at vi ikke har konkretiseret — et ord, som statsministeren har fået en særlig forkærlighed for for tiden — spørgsmålene om nationalbanken og besparelsspørgsmålet. Vi har talt udførligt om, hvad overtrækket i nationalbanken betyder, og at der derigennem, igennem de 517 mill. kr., skabes en inflationstendens, som i virkeligheden modvirker en lang række af de foranstaltninger, vi foretager på andre områder. Thi hvad kan det nytte, at man på det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards forslag vedtager at hense 20 mill. kr., eller hvor meget det er, om måneden, når der så samtidig trækkes på disse penge, og når årsagen til, at disse penge trækkes, bl. a. og i første række er den boligpolitik, som bliver ført? Det har vi talt meget indgående om.

Min partifælle, det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen, har også i udvalget været meget inde på dette spørgsmål, og det førte også til, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var inde på at fremsætte tanker om, hvorledes man bl. a. fra det høje tings side skulle kunne følge disse bevægelser og måske udøve en vis kontrol med dem. Og hvad med hensyn til besparelserne? Hvad jeg sagde i min tale, var dette, at den høje regering, da vi kom ind på en drøftelse af besparelserne, understregede de vanskeligheder, der var. Og det indrømmer jeg, der er store vanskeligheder, men jeg har både her og i udvalget sagt, at man burde tage op til overvejelse, om det, man bygger, det, man sætter i gang, ikke kan gøres billigere, end det bliver gjort, og jeg er overbevist om, at det er muligt — ikke med en bestemt procent den ene gang og en anden den anden gang — at nedsætte det. Vi bad også om en redegørelse for,

hvilke strækninger der havde fundet sted på det civile anlægsbudget, om man kunne fortsætte dermed, eller om der var andre forslag, der skulle komme frem. Vi hørte ikke mere fra regeringen; regeringen mødte anmodningen med kulde, ikke ivrigt samarbejdende for at nå frem til et resultat. Vi måtte få det indtryk, at her var der sket, hvad der kunne ske, og nu skulle der ikke ske mere.

Den højtærede statsminister appellerer til det høje ting og til den danske offentlighed om samarbejde. Jeg tror ikke, at statsministeren — således er det ikke her i landet — behøver at frygte, at nogen på nogen måde vil søge at hindre, at de forslag, som nu bliver vedtaget, kan bringe det bedst mulige resultat. Men det er ikke dette ting, det kommer til at afhænge af, når forslagene engang forlader dette hus. Det er den høje regering, det kommer til at afhænge af; thi disse forslag alene gør det sandelig ikke. Hvis den høje regering fortsætter med at føre en lignende politik som den, den hidtil har ført, med overdrevent boligbyggeri, med overtræk i nationalbanken, hvis den ikke bestræber sig for at gennemføre mere omfattende foranstaltninger, hvis den ikke vil bestræbe sig for også at føre en anden huslejepolitik, hvis den i det hele taget ikke vil sætte sig det mål, som vi har anmodet den om at sætte sig, at nå frem til mere frie forhold på alle områder, så de selvvirkende kræfter kunne komme i virksomhed og vi kunne komme ud af den spændetrøje, i hvilken vi befinder os, så længe den nuværende politik består, ja, så længe kan den højtærede statsminister appellere til det høje ting, så meget han vil; der kommer ikke noget ud af det.

Hvad angår arbejdet i udvalget, drøftede vi jo time efter time det, som måtte være det afgørende, at finde det økonomiske grundlag, som vi kunne enes om. Så lykkedes det den høje regering at få fornøden tilslutning; regeringen havde skabt sig et flertal. Men på det tidspunkt var tiden meget fremskreden, og på det tidspunkt kunne vi, da vi jo ikke ville være med, fordi vore forudsætninger ikke blev opfyldt, naturligvis ikke — det ville også være uberegtiget af os at gøre forsøg derpå — give os til at sinke arbejdet eller komme til at